

# De gemaskerde schaduw

Zo'n vijftien seconden geleden werd via de luidsprekers van de sector een alarmbericht verspreid.

## **Let op: de cirkel verplaatst zich**

'Ik zie beweging onder aan de heuvel, vlak bij het eerste gebouw,' zegt Michael door de intercom. Hij gebaart iets, maar door de felle zon moet ik mijn ogen samenknijpen om het goed te kunnen zien. Er rent inderdaad iemand door het hoge gras. Dankzij het telescoopvizier op mijn jachtgeweer zie ik hem er als een haas vandoor gaan. Hij vlucht voor het oranje van de cirkel, die achter hem kleiner wordt. Hij lijkt wel een poedel met zijn staart in de fik.

'Denken jullie dat hij alleen is?' vraag ik.

'Ik vraag het me af...' antwoord Michelle. 'Zijn vriendjes zijn misschien om de rots heengelopen. Oké jongens, deze keer laten we niet met ons sollen, afgesproken? Wij staan voor, en als we ons gedeisd houden...'

**BOEM!**

Een paar meter bij mij vandaan klinkt een knal. Eerst ben ik doodsbang dat we door een andere squad zijn ontdekt. Maar als ik daarna de andere kant op kijk, valt mijn mond open. Michael heeft zijn vinger nog steeds op de trekker van zijn triple take. Het geluid van zijn schot eechoot door de Watervallenvallei. Eén keer. Twee keer. Dan is het weer stil.

‘Oeps...’ zegt hij. ‘Eh, wat zei je ook alweer, Michelle?’

‘Meen je dat nou?’ zegt ze boos. ‘En wat doe jij trouwens met een snipergeweer? Je richt nog slechter met zo’n ding dan een scheel oudwif met Parkinson.’

‘Jij was de hele tijd aan het praten! Ik trok het niet meer... En toen schoot ik. Weet je, ik heb best veel geoefend en...’

‘Je hebt ‘m toch wel geraakt hoop ik?’ onderbreekt ze.

‘Nou... Eigenlijk... Bijna een beetje.’

‘Bijna een beetje? Maar dat zegt niks!’

Terwijl zij bekvechten, kijk ik weer door het vizier van mijn geweer. De cirkel beweegt niet meer, maar de vijand is nog altijd op de vlucht. Hij blijft zigzaggen, omdat hij weet dat we hem hebben gezien.

‘Dat gedeisd houden is niet echt gelukt!’ roep ik. ‘Het beste is om hem nu meteen uit de weg te ruimen, voordat de andere squads ons gebied binnendringen.’

### **Ronde 3: Start countdown**

Michelle kijkt eerst op haar scherm en geeft me dan pas antwoord.

‘Je hebt gelijk, Finn! Oké, Michael, jij blijft daar en je dekt ons, terwijl wij naar beneden gaan om met Forrest Gump af te rekenen.’

Michael sputtert deze keer niet tegen en knikt met zijn hoofd. Na die kanjer van een fout die hij net heeft gemaakt, wil hij niet dwarsliggen en Michelles geduld op de proef stellen. Hij weet al dat ze dat niet heeft.

‘Meteen nadat we hem uitgeschakeld hebben, zien we elkaar in de hut op de heuvel. Jongens, ik reken op jullie, het is tijd voor actie! De rivier kent geen genade, dus laten we het zo snel mogelijk doen!’

Terwijl ze de heuvel afstormt, geef ik Michael een bemoedigend schouderklopje. Ik maak meteen wat plaats in mijn tas, want je weet maar nooit, misschien heeft ons slachtoffer in spe wel interessante dingen bij zich.

‘Probeer ’m om te leggen voordat zij het doet,’ zegt Michael. ‘Ze is al onuitstaanbaar genoeg...’

‘Je weet dat ik je kan horen, Michael?’ zegt Michelle boos. ‘Je praat door de intercom, sufferd! Finn, ik wacht op je, doe iets!’

Ik kom in actie en terwijl ik de heuvel afloop, kijk ik op mijn horloge.

‘We moeten opschieten, want zodra de cirkel weer beweegt, komen de andere squads deze kant op...’

‘We pakken deze en daarna zoeken we meteen dekking met Michael.’

Ik laat me naar beneden glijden om sneller bij Michelle te zijn. Ik kijk om me heen om er zeker van te zijn dat er geen vijand in de buurt is. Ingesloten worden is het ergste wat ons nu kan overkomen. Even denk ik dat ik beweging zie, vlak bij een kleine hut, maar het was de wind door de blaadjes van een struik.

Eenmaal beneden in de vallei twijfelt Michelle: gaan we door de gebouwen die daar staan heen of gaan we

eromheen. Ik neem het voortouw en wijs haar dat we er beter onderdoor kunnen sluipen, omdat ze op palen zijn gebouwd. Met onze voeten in het water lopen we verder, waarna we ons aan beide kanten van een schutting opstellen. Het is zo stil dat we bijna kunnen horen hoe onze vijand plok, plok door het water rent.

Hij is nu zo dichtbij dat ik kan zien dat hij steeds achteromkijkt, alsof hij wordt achtervolgd. Toch beweegt de cirkel niet meer en zie ik niemand, hoe ik de omgeving ook afspeur.

‘Dat is gek,’ zeg ik. ‘Het lijkt wel of hij wordt gevolgd. Maar de ring beweegt al een tijdje niet meer. En ik heb ook geen schoten gehoord.’

‘Denk je dat *hij* het is?’ vraagt Michelle ernstig.

‘Zou kunnen, maar zeker weet ik het niet. *Hij* verschijnt hoe dan ook nooit op het scherm!’

‘Zullen we ervandoor gaan?’

Ik denk bliksemsnel na.

‘Nee, we zetten door!’

Ik hoop dat ik de goede beslissing heb genomen, want de tegenstander komt steeds dichterbij en door het vizier van mijn geweer kan ik de angst op zijn gezicht zien.

‘Kom op, Michael, laat zien wat je kan!’ roept Michelle.

Voor het geval Michael mist, houd ik onze vijand onder schot. Ik doe één oog dicht om beter te kunnen richten, terwijl onze tegenstander naar een gebouw met dichte deuren loopt.

**BOEM!**

Ik hoor een knal, gevolgd door oorverdovende echo's in de vallei. De man valt en hij wordt onmiddellijk vervan-

gen door een metalen kist. Hij was de laatste van zijn squad.

Uit de luidsprekers klinkt een nieuw bericht.

## **Squad uitgeschakeld. Drie squads over.**

Mijn hart gaat als een razende tekeer, het lijkt wel een geladen Havoc-geweer. Nooit eerder in de Games waren we zo dicht bij de overwinning. Nog nooit. Ik kom onder het gebouw vandaan en kijk naar hoger op de heuvel, waar Michael is. Enthousiast praat ik door de intercom met mijn armen in de lucht, als teken van de overwinning:

‘Cool! Je bent een kanjer, Michael!’

‘Eh... Ik raakte hem bijna een beetje...’

‘Bijna een beetje... Maar, wie...’

‘Finn, kom hier en blijf laag, idioot!’

Michelle heeft me nog maar net bij de schouders gegrepen of er klinken schoten door de vallei. Ik kijk door de spleten in de schutting en zie een paar explosies op de heuvel tegenover ons, aan de andere kant van de rivier.

Van alle kanten komen brandgranaten die het hoge gras in lichterlaaie zetten.

Paniekerig kijk ik naar Michelle.

‘Verdomme, nog een squad,’ roept ze.

‘Jongens, er is nog een squad!’ gilt Michael door de intercom.

‘Niet te geloven, dat meen je niet, doe je dat expres?’

Michelle wordt nerveus. ‘Dat zei ik net! Dat doe je om mij te pesten, geef maar toe!’

‘Nee! Echt, er is nog een squad, er zijn er in totaal twee, dat bedoel ik! Ze vechten tegen elkaar, op de weg. Shit, de kogels vliegen in het rond! Het zijn vast de kampioenen. Als jullie daar niet weggaan, eindigen jullie als *lootbox*.’

Ik wil iets zeggen, maar kan er niet tussenkomen. Als Michelle onder druk staat, ratelt ze maar door en staan haar hersenen geen moment stil.

‘Bedankt voor je support, Michael, maar voor de duidelijkheid, als wij gepakt worden, ben jij de volgende! Je kunt ons beter proberen aan te sturen.’

## **Waarschuwing: de cirkel sluit zich**

‘Wat? Nu al?’ zeg ik. ‘Maar we hebben niet eens tijd gehad om...’

‘Niets aan te doen, jammer,’ valt Michelle me in de rede. ‘Hoe dan ook, we zullen toch een keer tegen ze moeten vechten. We vallen ze nu aan! Michael, jij dekt ons!’

Ik en Michelle zetten het op een rennen en steken de rivier over. De knallen tegenover ons worden steeds harder. De andere squads gaan tot het uiterste. Ze weten dat de overwinning nabij is.

Zodra ik kan, zoek ik dekking. Ze zien me nu niet, maar de kogels vliegen om mijn oren. Elke kogel die voorbij komt, eindigt in de rivier die glinsterende geisers uitbraakt.

Links van ons, een paar meter van de cirkel die zich verplaatst, verschijnen vreemde figuren in de lucht. Alsof een klein deel van het landschap vervormt. Dankzij de waterspetters realiseer ik me wat het is. Een camouflage-

systeem! Die jongen van daarnet werd echt achtervolgd:

‘Verdomme, hij is het echt!’ schreeuw ik in de intercom. ‘Daar! Links!’

‘Wat?! Weet je het zeker?’ vraagt Michelle.

‘Deze keer wel ja! Ik herken het camouflagesysteem’

‘Oké, fijn, dan gaan we er allemaal aan! Maar wie is het in vredesnaam?!’

‘Ga het huis tegenover jullie in!’ schreeuwt Michael. ‘Zo winnen jullie tijd.’

‘Tijd om geduldig op onze executie te wachten zeker!’

Ik trap met mijn voet de rode deur open en even later sta ik in een totaal overwoekerde ruimte. Drie seconden later merk ik dat Michelle me niet heeft gevolgd.

‘Michelle, wat doe je verdomme?’

‘Ik loop even rond, vertrouw me nu maar! Die twee squads vechten nog steeds tegen elkaar. Misschien hebben we nog een kans.’

We blijven knallen horen; het lijkt erop dat de twee squads onbeperkt munitie hebben. Ik doorzoek het gebouw, maar vind niks: er is al iemand geweest. Ik doe de deur waardoor ik binnenkwam weer goed dicht.

Ik zie *hem* niet door de ramen en ik hoop vurig dat *hij* niet achter mij aanzit. Als ik het balkon op de verdieping heb bereikt, zie ik Michelle rennen.

‘Oké, ik zie ze!’ zegt ze.

‘Ik ook,’ antwoord Michael. ‘Het is een drie tegen drie gevecht.’

Er klinkt weer een knal, nog harder dan de vorige.

‘Twee tegen drie, bedoel je!’ verbetert Michelle. ‘Eentje is net geraakt. Ze zien er behoorlijk sterk uit. Goed, we focussen op de squad van drie, oké?’

‘Oké!’ antwoorden we in koor, Michael en ik. ‘Vergeet niet om naar die ander uit te kijken, *hij* kan ons zomaar verrassen.’

We openen het vuur en werpen ons met al ons gewicht in de strijd. De adrenaline giert door mijn lijf. Onze tactiek werkt in het begin perfect en onze vijanden zijn ingesloten. Het lukt Michelle zelfs om er een neer te schieten. Ik schreeuw triomfantelijk in de intercom.

En dan... gaat alles ineens heel snel. Verschrikkelijk snel. De cirkel die zich sluit, dwingt ons om ons te verplaatsen. Ik ga het gebouw uit. Buiten heerst overal chaos. Terwijl we wegrennen, blijft het kogels regenen. Richten terwijl ik me verplaats is nooit mijn sterkste kant geweest en ik schiet dan ook meer op de struiken dan op de vijand. Ik heb Michelle uit het oog verloren en er gebeurt zoveel dat ik geen tijd heb om haar te roepen.

Dan breekt de hel los. Er vallen tientallen bommen die overal in de grond kraters slaan.

‘Tijdbommen!’ schreeuwt Michael. ‘Zoek dekking! Zoek dek... Aaaahhh! *Hij* is hier!’

Ik hoor dat hij schiet en zich probeert te verdedigen. Op mijn scherm zie ik zijn energie snel verminderen. Ik zou hem graag willen helpen, maar de bommen maken steeds meer lawaai. Ik spring een hut binnen om erger te voorkomen. In mijn oortje hoor ik Michelle de vindingrijkste vloeken roepen.

‘Godverdegodverdomde kloteshit...’

Maar ze heeft geen tijd om haar zin af te maken. Er klinkt een angstaanjagende ontploffing. Ik heb het gevoel dat heel de vallei eraan gaat.

En dan, helemaal niks.



Doodse stilte verjaagt het tumult dat de vallei zojuist nog vulde.

‘Michael?’ ik begin te schreeuwen. ‘Michelle?!’

Ze geven geen van beide antwoord. Op mijn scherm zie ik dat ze knock-out zijn. Als deze ronde nog niet zo ver gevorderd zou zijn, zou ik hun vlaggen kunnen zoeken om ze weer terug te halen, maar nu staat dat gelijk aan zelfmoord. Mijn brein draait op volle toeren. Ik heb het gevoel dat mijn hart breekt. Ik waag het om even door een raam van de hut te kijken en meteen vliegt er een kogel langs mijn hoofd.

Gezien de situatie besluit ik het erop te wagen. Ik ren naar buiten. Mijn geweer ligt klaar op mijn schouder. Opnieuw vliegen de kogels me om de oren, maar gelukkig word ik niet geraakt. De schutter van de tegenpartij is niet de beste. Ik heb geluk!

Binnen een fractie van een seconde ben ik omgeven door de dikke rook van rookbommen. Ik zet het op een rennen, zonder precies te weten waarheen. Dan, zonder ook maar één waarschuwing vooraf, word ik met grote kracht tegen de grond geduwd. Ik lig op de grond en zie een schaduw boven me. Beetje bij beetje trekt de rook op en herken ik hem, *hij*, die me van achter zijn angstaanjagende masker aanstaart. *Hij* richt de loop van zijn Wingman-pistool op me en schudt zijn hoofd. En net als de vorige keren dat ik *hem* tegenkwam, begint *hij* te praten.

‘Je bent nog zwakker dan een kuikentje dat net uit zijn ei is gekropen...’

Dan zie ik in vliegende vaart de afgelopen weken aan me voorbijtrekken.